

TJEN (APRIL 1984) FOLKET

LEDER:

PRINSIPP-PROGRAMDISKUSJONEN FRAMOVER

I løpet av april sender vi ut et nytt forslag til prinsipp-program. Forslaget tar utgangspunkt i PPU-83 og den diskusjonen som har gått om det. I november nedsatte SK en programkomite som var sammensatt slik at den skulle gjenspeile viktige motsigelser i partiet. Som kjent nektet Gro Harlem og Ellen Pedersen å sitte i komiteen og meldte seg seinere ut av partiet. Dette har ikke forhindra at det kunne nedsettes en komite der ulike syn var representert. For å stimulere debatten i partiet og for å sikre mest mulig demokratisk behandling har vi gjort det sånn at alle forslag som er reist i komiteen trykkes sammen med innstillinga, sjøl om de har blitt nedstemt i komiteen. Medlemmene kan derfor bokstavelig se komiteen i korta og engasjere seg i de diskusjonene som programkomiteen har tatt opp.

GANGEN I DISKUSJONENE

Fram til nå har vi hatt en diskusjon som har gått i flere fora, slik som Klassekampen, diskusjonsbulletinene, på seminarer og i parti-organisasjonen. SK mener at det har gagna diskusjonen innad at det også har vært en offentlig diskusjon. Men til sjuende og sist er det sjølsagt at partiets organer fra avdelinga og fram til landsmøtet som skal AVGJØRE hvordan det nye programmet skal bli. I den fasen vi nå går inn i er det derfor den organiserte diskusjonen i partilaga, på delegatkonferansene og til slutt på landsmøtet som er viktigst. Diskusjonen skal sjølsagt fortsette også i andre fora, slik som diskusjonsbulletiner og Klassekampen. Men hovedvekta vil bli lagt på den interne debatten.

HVORDAN GIKK FØRSTE RUNDE?

Det kom inn et stort materiale fra den første runden i parti-organisasjon-en. Vedtaka og referatene bar preg av at medlemmene for det meste hadde diskutert hovedlinjer og ikke så mye konkret tekst. Det var også meninga. I debatten kom det fram at et stort flertall tok avstand fra påstanden om at PPU-83 var et "revisjonistisk dokument". Forslaget blei i hovedsak vurdert som et skritt i riktig retning, samtidig som det også var viktig kritikk mot deler av forslaget. Vi skal her nevne noe av den viktigste kritikken: -Et samstemmig parti har kritisert den behandlinga som kvinnespørsmålet hadde fått i PPU-83.

-Svært mange slutta seg til den kritikken som bl.a. Politisk Utvalg i sentralkomiteen har ført fram av det opprinnelige kapittel 3.

-Praktisk talt alle som uttalte seg om programets form, kom med mye kritikk av PPU-83 for å være for langt, med for mange gjentakelser og uklare begreper. Det kom fram et klart ønske om at programmet skulle være kortere, mer presist og mer prinsipielt.

-Ellers er det naturlig nok sosialisme-debatten som har engasjert mest. Her var det klart at det var et ønske om på den ene sida å markere arbeiderklassens og partiets ledende rolle klarere, samtidig som linja med å grunnlovsfeste partiets rolle eller å bygge på "arbeiderklassen aleine" har blitt avvist.

På grunn av at rapportene kom seint fra partiorganisasjonen fikk programkomiteen altfor dårlig tid til å gå grundig gjennom rapportene. Men en gjennomgang viser at alle viktige motsigelser i partiet også var representert i programkomiteen. Likevel vil vi innstendig oppfordre alle som mener at deres forslag eller synspunkter ikke har kommet fram eller blitt tatt hensyn til, om å sørge for å få fram slike forslag i neste runde av programdebatten.

HVORDAN DISKUTERE?

Hvordan skal ei avdeling kunne klare å behandle så mange saker som et programutkast inviterer til? SK har pekt ut tre obligatoriske og tre ikke-obligatoriske spørsmål. Det sier seg selv at hvis avdelinga skal diskutere alt dette like grundig, så blir vi neppe ferdige i år. Dessuten kan det finnes andre spørsmål som avdelinga sjøl vil drøfte.

Dette problemet kan løses. Avdelinga blir for det første nødt til å bestemme seg for hvilke 3-4 spørsmål som den vil diskutere grundig. Til hvert av disse spørsmåla bør det pekes ut vedtaksforslag, f.eks. knytta direkte til programforslaget med dissenser. Sørg for at diskusjonene avsluttes med vedtak. Utenom hovedspørsmåla kan dere ta opp en del andre spørsmål, formulert som forslag til tekst i programmet. (Bruk programforslaget med dissenser.) Hvis motsigelsene er klart stilt og argumentene er godt kjent, burde det være mulig å gå til votering etter en kort diskusjon. På denne måten burde det være mulig å ta stilling til kanskje 8-10 spørsmål i løpet av feks, et fire-timers møte.

HVA SKJER ETTERPÅ?

Det dere vedtar vil spille en viktig rolle i det som så skal skje fram til landsmøtet. Sørg derfor for å sende inn forslaga i god tid (og i skikkelig stand, la ikke uforståelig håndskrift hindre avdelingas meninger i å nå fram).

Ta kopi av forslaga og sørg for at den kameraten som velges til delegat fra avdelinga har med seg en kopi på delegatkonferansen. Forslaga deres vil bli brukt som grunnlagsmateriale for vedtaka på konferansene og skal dessuten vedlegges protokollen fra konferansen, sjøl om de ikke har vært oppe til vedtak. Etter sommeren vil SK nedsette en ny programkomite, som vil få i oppgave å bearbeide forslaga fra partiorganisasjonen og forberede en innstilling til landsmøtet. På landsmøtet velges det så en redaksjonskomite som vil overta alle inkomne forslag og denne innstillinga. Alle innsendte forslag vil være tilgjengelige for alle landsmøtedelegater. Til slutt fatter landsmøtet endelig vedtak om teksten i det nye parti-programmet.

DEBATTEN OM PROGRAMUTKASTET

I høst nedsatte sentralkomiteen en ny programkomite som hadde til mandat å utforme en ferdig tekst til et endelig forslag til nytt partiprogram. Den komiteen er nå ferdig med sitt arbeid og resultatet foreligger. Komiteen har arbeidet på grunnlag av det opprinnelige programutkastet, men samtidig har den foretatt betydelige endringer på grunnlag av den diskusjonen som har vært både innad i partiet og i den eksterne debatten. Samtlige forslag som var oppe til votering på programkomiteens siste møte blir gitt ut sammen med programkomiteens forslag. det vil danne et godt grunnlag for den videre debatten i partiet.

Legg merke til at det er programkomiteen som har lagd teksten til forslaget. Samtidig har SK i et eget vedtak i flere punkter tatt stilling til forslaget. SK stiller seg i det vedtaket bak forslaget og uttaler at det er et godt, marxist-leninistisk forslag som har tatt hensyn til det meste av den riktige kritikken som kom mot det opprinnelige utkastet, samtidig som det har avvist uriktig kritikk.

SK markerer sin holdning til en del viktige spørsmål som det har vært strid om i partiet og programkomiteen. Dette vedtaket blir offentliggjort sammen med programkomiteens innstilling.

SK har pekt ut en del viktige spørsmål til diskusjonen i partiet. Det er tre spørsmål som alle avdelinger skal ta stilling til, så er det fire spørsmål som avdelingene bør behandle dersom det er mulig. Til slutt har SK også satt fingeren på andre viktige motsigelser i programdebatten.

OBLIGATORISKE SPØRSMÅL:

1. HVILKE FAKTORER KAN HINDRE EN 3. VERDENSKRIG MELLOM USA OG SOVJET?

Flertallet i programkomiteen peker på at "verdensutviklinga har lenge pekt i retning av en 3. imperialistisk verdenskrig mellom Sovjet og USA. Allment har en slik krig blitt mer sannsynlig i de siste ti åra." Komiteen drøfter deretter en del faktorer som virker mot en slik, men sier til slutt: "Disse kreftene virker mot en 3. verdenskrig. Men ei vurdering i 1984 viser at kreftene som drar i retning av en krig er sterkere og vokser hurtigere. En krig blir derfor mer og mer sannsynlig."

Mindretallet vil derimot ha programfesta at det er bare en faktor som kan hindre denne krigen: "Den imperialistiske omfordelingskrigen mellom USA og Sovjet kan bare hindres ved sosialistiske revolusjoner i supermaktene sjøl."

Denne motsigelsen må avdelingene ta stilling til.

2. HVORDAN SER VI PÅ KLASSEALLIANSEN SOM DANNER GRUNNLAG FOR SOSIALISMEN?

I flertallets forslag står det at "Staten i eit sosialistisk Noreg må i innhald vera proletariatets demokratiske diktatur, der arbeiderklassen og det arbeidande folket har makta og bestemmer over utviklinga, og imperialismen og borgarskapet blir undertrykt....Arbeiderklassen må spela den leiande rolla i eit slikt samfunn."

Mindretallets forslag tar ikke stilling til om arbeiderklassens allierte også skal være med på å ha og utøve makt under sosialismen.

Ta stilling til denne motsigelsen.

3. HVILKET SOSIALISMEKAPITTEL SKAL LEGGES TIL GRUNN?

Programkomiteen har delt seg i et flertall og et mindretall med to alternative forslag til sosialismekapittel. Avdelingene må ta stilling til hvilket forslag som bør legges til grunn for programbehandlinga på landsmøtet.

IKKE OBLIGATORISKE SPØRSMÅL

1. Ta stilling til den behandlinga kvinnespørsmålet nå har fått i programmet, analysen, strategien som trekkes opp.

2. Ta stilling til programkomiteens karakteristikk av SV.

3. Hvilket kapittel 6 skal legges til grunn.

4. DET VIKTIGE KAPITTEL 4 HAR BLITT LITE DISKUTERT I PARTIET.

Her er det i hvertfall tre punkter som burde bli mer diskutert:

- Klasseanalysen
- Partiene
- Statens rolle

ØVRIGE SPØRSMÅL

-Skal vi definere noen hovedmotsigelse i verden?

-Skal vi karakterisere fredsrørsla ut over det programkomiteen har gjort?
-Parti og hær under sosialismen.
-Grunnlovsfesta særstilling eller ei. (5.5.9)
-Komintern.

-Stalin.
-Kulturrevolusjonen.
-Skal vi ta avstand fra statsstøtte (kap.8)
-Arbeideraristokratiet.
-Skal alle diskusjoner i partiet føres internt først?

TRON Ø.

OM GRUNNENE TIL AT JEG IKKE ØNSKER GJENVALG

Av SK-medlem Tron Ø.

Kjære kamerater!

Jeg skriver disse linjene for å varsle at jeg ikke ønsker gjenvalg til SK på partiets 4. landsmøte.

Formelt er kamerater etter vedtektene forpliktet til å motta valg. Vi pleier likevel å praktisere dette sånn at partiet respekterer kameraters sterke ønske om ikke å bli valgt. Jeg legger nå fram et sånt sterkt ønske. Dette er ikke noe nytt. Det har skjedd på alle landsmøter til nå og blitt respektert av landsmøtet.

Dette er altså en vanlig sak. Når jeg likevel varsler stanpunktet mitt på forhånd gjennom TF, så er grunnen at jeg er et ganske kjent partimedlem. At jeg ikke velges på ny kan derfor føre til spekulasjoner. Det er greiere at kameratene kjenner min egne grunner for ikke å stille opp.

1. PARTIETS UTVIKLING NÅ ER BRA

Partiet har gått gjennom en 5-års periode prega av en hard indre politisk kamp og organisatorisk tilbakegang. Utviklinga de siste to åra viser at de nå er snudd.

- partiets innflytelse, som viser seg i valg, i fagbevegelsen, i kvinnekampen, i frontarbeidet osv. har økt kraftig. I hele denne 5-års perioden har faktisk partiets ytre innflytelse økt, samtidig som det

har hatt indre problemer.

- økt politisk enhet, utviklinga i 1982-83 viser at et stort flertall i partiet slutter seg tettere sammen på grunnlag av større enhet om politiske spørsmål. Kamerater fra høyreopposisjonen 1979-81 har for det meste enten forlatt partiet eller gått fra standpunktene sine. Den nye ultra "venstre"-tendensen i partiet er mye svakere enn det høyreopposisjonen var. Jeg mener også at det er mulig å oppnå politisk enhet gjennom diskusjon med kameratene i denne nye ultra "venstre"-tendensen.

- partiet går fram organisatorisk. At partiets medlemstall nå etter flere års tilbakegang øker igjen er et viktig uttrykk for at vi utvikler oss ut av krisa.

I tillegg til dette har det skjedd ei kraftig utvikling i kvaliteten til viktige deler av kadrene. Når vi kritiserer feil i partiet, peker vi på tendenser til oppløsning av indre disiplin, manglende partidemokrati med passivitet i en del grunnorganisasjoner, politisk degenerasjon, folk som går ut og "ofrer seg for karrieren" osv. Alle disse tendensene finnes og er alvorlige. På den andre sida har vi også nå hundrevis av kamerater med lang erfaring som viser stor evne til sjølstendig politisk vurdering og initiativ. Det viste seg i mange

fagforeninger. I forskjellig slags massearbeid og anti-imperialistisk arbeid, kvinnearbeid osv. I mange kommuner i forbindelse med valgene. Jeg er derfor ut fra mine egne erfaringer sikker på, at vi aldri har hatt en så politisk sterk og sjølstendig gruppe av kadre på grunn- og mellomplanet som vi har nå.

Jeg har i de siste 5 åra kjempa for en spesiell politisk utvikling i partiet som enkelt kan uttrykkes sånn: forsvar for de grunnleggende revolusjonære prinsippene i marxismen-leninismen-maoismen, sjølkritisk oppgjør med dogmatismen, sjølstendig analyse av de særegne forutsetningene for revolusjon i Vesten og Norge, videre utvikling av den revolusjonære teorien på dette grunnlaget. Dette oppfatter jeg som hovedinnholdet i de to bøkene mine og i programarbeidet foran 3. og 4. landsmøte.

Opposisjonen til høyre foran 3. landsmøtet mener jeg uttrykte et forsøk på å hive den revolusjonære marxismen ut av partiet og nedlegge partiet. Opposisjonen fra de mest ekstreme til "venstre" nå som sier at revisjonistene har tatt makta i partiet, oppfatter jeg som et forsøk på å hindre oppgjør med dogmatismen og sjølstendig utvikling av den revolusjonære teorien. Begge disse tendensene er havna i mindretall. Jeg trur derfor på ei videre politisk utvikling av AKP(m-l) i samsvar med det som jeg siden 1978 har oppfatta som eneste livsmulighet for partiet.

Når jeg sier at jeg har kjempa for ei sånn politisk utvikling som nå slår igjennom mener jeg ikke at jeg:

- a) har vært aleine,
- b) har finni på alt som er genialt,
- c) ikke har gjort feil.

Jeg har gjort feil og sjøl lært svært mye av andre i denne perioden.

Og det er det standpunktet som flertallet av medlemmer og tillitsvalgte tar for denne linja som nå gjør at den seirer i partiet. Poenget for meg er at for 2 eller 4 år sia vurderte jeg ikke denne seiren som ganske sikker, slik som jeg gjør nå.

Foran forrige landsmøte ønska jeg heller ikke å sitte i SK, noe som jeg sa til kamerater på forhånd. Men den gangen var situasjonen en annen. Situasjonen i partiet var ikke god, men kritisk. Når du mener du har kunnskap og kan gjøre en jobb, stiller du opp når situasjonen er kritisk, og partiet er inne i en kamp som handler om å legge det ned eller ikke. Det var heller ikke åpenbart at dersom høyrefløyen blei slått og partiet overlevde, så ville det jeg mener er ei riktig linje seire i neste omgang. Dette var grunnen til at jeg stilte opp da, tross mine personlige ønsker.

Nå derimot er situasjonen i bedring. Partiet står ikke i fare for å bli lagt ned på kort sikt! Det er også grunn til å stille spørsmål ved om T.Ø. er noen spesielt egna partikader i dagens situasjon. Det kan være grunn til å ta hensyn til at det er flere oppgaver jeg ikke har løst så bra. Det fins kamerater som har gått forbi meg på viktige områder. Det fins mengder av verdifulle, erfarne kamerater som kan sitte i ledelsen og slåss for linjer vi kan ha tillit til.

Altså går det ann å peke på at nå skader det neppe partiet om ikke akkurat jeg blir gjenvalgt. At et kjent partimedlem som jeg ikke blir gjenvalgt, kan åssa ha en del fordeler for partiet. For nye ledere, som trenger å utvikle seg, kan et "gammelt tre" som jeg med stor, overdrivi stor prestisje "skygge for sola", hindre den politiske utviklinga. For partiets fiender, som liker å framstille AKP(m-l) som den private eiendommen til en klikk av gamle kompisar, kan det være en smell i trynet når de oppdager at en person som Ny Tid kaller "AKP(m-l)s interne formann" osv ikke blir gjenvalgt, uten at det endrer politikken! Vi kan demonstrere, internt og eksternt, at AKP(m-l) er et politisk kollektiv med demokratisk valgte ledelser, som ikke er sterkt avhengig av enkeltpersoner.

2.MIN PERSONLIGE SITUASJON

Jeg har nå sitti helt i toppen

av det som er blitt den norske ml-bevegelsen siden 1965, altså i omlag 19 år når den 4.sentral-komiteen velges. Jeg er 36 år nå. Dette er over halve livet mitt.

Politisk har jeg kunnskap og erfaring som er nyttig for partiet. Jeg har åsså politiske og personlige feil. Jeg er ikkenon glansbilde-kommunist, ikke noe mulig personlig forebilde for noen.

Etter alle disse åra med arbeid og ansvar på høytrykk føler jeg et sterkt behov for å få stoppa opp og tenke meg om. Dette handler ikke om å "ønske om å ta det med ro", "slutte å drive politikk", "ofre seg for rekkehuset og karrieren" e.l.

Jeg har mange titals politiske møter i året offentlig. Jeg har viktige faglige tillitsverv. Jeg prøver etter fattig evne å skrive ved siden av en slitsom industrijobb. For å kunne gå gjennom mine egne politiske erfaringer, mener jeg nå at jeg trenger å skifte beite, bl.a. for å lære nye ting. Som ledende tillitsvalgt i partiet har jeg de siste åra mer og mer ment at jeg gikk tørr og gjorde viktige feil. Arbeidet på jobben, ute i propaganda for partiet osv, mener jeg derimot har gått bedre. Arbeid på lavere plan er jo akkurat like nødvendig for partiet som arbeid i SK! Om det ikke var sann, da var det vel en tragedie at vi har så mange dyktige kamerater som ikke får plass i SK alle sammen?

Dette er grunner som gjelder for min politiske utvikling, som gjør at jeg nå gjerne vil slippe SK-arbeidet. Når det gjelder private og personlige forhold, så har jeg åsså der saker jeg ønsker plass til å få retta opp.

Overfor partiet vil det være en lettelse å få markert at dersom jeg blir valgt til ledende verv, så er det ikke fordi kameratene "må" velge meg ettersom jeg "alltid har hørt til ledelsen". 19 år, det er lengre enn omtrent alle har vært med. La oss bryte ned nødvendig respekt. Skal T.Ø velges til noe i framtida, så la oss vurdere ham på nytt, på linje med alle andre.

Det er åsså en del politiske kamper jeg gjerne vil føre i og rundt partiet, der jeg følger de

begrensningene og den frivillige sjøldisiplinen som SK-medlemskapet betyr som mye av ei tvangstrøye. Jeg kommer tilbake til det.

3. LITT OM PARTEILEDELSENS ROLLE OG MIN ROLLE

Noen kamerater vil ganske rimelig gjerne vite hva jeg mener om mitt eget arbeid i disse mange åra, om jeg finner grunn for sjølkritikk for noe, hva jeg vil forsvare osv. Om dette kunne jeg skrive TF fullt. Det går jo ikke! Så noen punkter:

De ledelsene jeg har sitti i, fra SUF-tida og fram til nå, mener jeg i all hovedsak har spilt ei svært bra historisk rolle. Vi har et maoistparti. Hvem andre i de rike landa har det? Dette er det viktigste!

- Vi introduserte marxismen-leninismen-maoismen til Norge. Vi gjorde det dogmatisk, firkanta, med feil. Noen av de problemene vi slås med nå kommer av akkurat dette. Men dette var likevel riktig. Vi, som leda denne bevegelsen, var i begynnelsen 16-17-18-år, tilhengerne var ynge! Vi hadde ikke kunnskap til å vurdere og lage bedre teorier sjøl. Vi begynner med det nå, famlende og med nye feil. Forutsetninga for framgangen vi har nå er den dogmatiske perioden da vi slukte for mye råt i 60- og 70-åra.

- Hele partiet dreiv seg sjøl hardt i 70-åra. Vi i ledelsen dreiv partiet hardt og oss sjøl like hardt. Det gjorde skade. Det var umulig å drive et parti sann over mange år. Vi hadde også mange unge intellektuelle "til låns", de blei med oss noen år, seinere satsa de på karrieren, som intellektuelle i byråkratiet, i DNA og SV osv. Alt dette visste vi ikke. Vi gjorde feil. Men vi grunnla åsså mye av det vi har i dag. Nettet i industrien. Avisa KLASSEKAMPEN.

- Da partikrisa brøyt ut i 1979 viste den daværende partiledelsen vilje til enhet tross personlige og politiske motsetninger for å redde det revolusjonære partiet. Denne partiledelsen sloss mot høyretendensen som utvikla seg, og som åsså for ei tid fikk støtte av

svært mange bra kamerater, kamerater som gjør en god jobb for partiet i dag. At denne partiledelsen i 1979 til 1981 viste vilje til enhet og til å holde makta i partiet, det redda partiet fra å gå i oppløsning til ingenting som det kanadiske, amerikanske, spanske, tyske partiet osv., eller bli en skrumpende sosialdemokratisk sekt som dagens SKP. Vi i ledelsen gjorde feil i denne kampen. Vi gjorde taktiske dumheter og behandla enkelte kamerater urettferdig. Historisk sett er dette likevel uvesentlig. Partiledelsen kjente sin plikt, mobiliserte medlemmene. Vi har et parti, de andre maoist-partiene gikk under.

Alt dette er jeg svært stolt av å være medansvarlig for.

Sjølsagt gjorde vi også ting jeg beklager. Bl.a. ting jeg hadde et særskilt ansvar for, siden jeg har spilt en viktig rolle i ledelsen og kommet med mange forslag.

- Partiledelsens abnormt høye prestisje i åra 75 til 78 var en sjukdom som vi strir med ettervirkningene av ennå. Vi kan finne røtter til det både internasjonalt, i vår egen historie og i den interne partistilen vi utvikla. Veien fra å være "overmennesker" til å bli "djevler" i øynene til skuffa folk som går ut og kamerater i opposisjon, har åsså vist seg å være ganske kort. Dette er rimelig fra et dialektisk synspunkt. Denne sjukdommen forsteina ledelsen og forsinka utviklinga av ny ledende kader i partiet. Mangelen på mange kjente jenter som ledere i sentral-komiteen er en av de skadelige sakene dette førte til i kader-politikken.

Stilen med "harde slag" mot enkeltkamerater som var uenige, hadde gjort feil eller ganske enkelt blei gjort til syndebukker hadde vi i ledelsen åsså et stort ansvar for å utvikle. Jeg har gjort mange feil som jeg ikke er lei for, fordi jeg handla etter beste skjønn og med god vilje. Men jeg er lei for tilfeller av hard behandling. Menneskene er partiets og arbeiderklassens største resursj, ikke redskaper som med vold kan

dunkes til de har en form som passer, ikke leiesoldater som skal drives fram med kadaverdisiplin. Stilen med "harde slag" har åsså lange røtter og starter ikke i AKP(m-l). Den fantes både internasjonalt og i DNA-"NKP" lenge før vi åpna butikk. Men vi tok den over. Den er borgerlig. Den gjør skade. Vi har kommet et stykke på vei i kampen mot den, men vi må absolutt fortsette.

- Når det gjelder gjerne beslutninger fra min side, så ville jeg først og fremst sjøl legge vekt på sårne som har betydd å hemme fri diskusjon og demokrati i partiet. Jeg har over disse snart 20 åra alltid oppfatta meg sjøl som representant for stilen med proletarisk demokrati, åpen og fri debatt i beste maoistisk ånd. I hovedsak har jeg god samvittighet for de stillingene jeg har tatt. I noen tilfeller mener jeg nå jeg gjorde feil. Plassen tillater ikke mer detaljer her, men jeg kommer gjerne med dem hvis noen spør meg.

Ellers er jeg medansvarlig for mange feil som partiledelsen før har tatt opp, sånt som forsømmelse av studiearbeidet osv. Jeg ser ingen grunn til å gå inn på det ut over å markere at joda, jeg var med jeg åsså.

Partiet har nå i 1984 kvitta seg med mange av feila det hadde i 70-åra, som er karikert så genialt i "lektor Pedersen". AKP(m-l) er det norske partiet med uten sammenlikning mest åpen, fri og demokratisk debatt. Medlemsdemokratiet fungerer, sjølv om det sjølsagt ikke er "fullkomment demokrati" (og det vil heller aldri oppstå på jorda!) Jeg er ikke noe redd for å ikke å bli hørt sjøl om jeg ikke sitter i ledelsen. Vi har overvunni mye og kommet langt.

4. KRITIKK AV NOEN FEILAKTIGE TENDENSER I DEN PROGRESSIVE BEVEGELSEN

I denne tida med politisk framgang vil jeg nevne noen negative tendenser som jeg syns tida nå er inne til å kritisere: -"indre emigrasjon: å melde seg ut uten å melde seg ut". Noen gamle

kamerater - ofte venner av meg, ofte folk som har gjort mye bra - går rundt i partiet i lang tid, nekter å gjøre noe, forbanner partiledelsen, rakker ned på alt og alle og sprer allmen surhet og passivitet. Jeg syns dissa kameratene bør bestemme seg: bli eller gå! blir du, så ta kamp for å rette på det du syns er gærent, og begynn å jobbe for det vi er enige om! Vil du ikke det så gå! Den passive reine surheta forgifter atmosfæren og gjør det vanskelig å ta inn nye, friske folk og presentere dem for sannen som dere. Aktiv (om nødvendig: aktiv sur) eller ut! - "Revolusjonære (?) kunstneres sjøl-digging": kunstnere, nåværende, eller tidligere medlemmer /sympatisører, som ut fra kravet om "kunstens absolutte frihet" driter i vanlige folk her, driter i den 3.verden, rakker ned på den aktive politiske kunsten og digger seg sjæl. Nei, jeg vil ikke ha parti-diktat eller partisensur av kunsten. Men kunstneren (sjøl den fattige kunstneren) er privilegiert i forhold til den som står 30 år ved maskina, dama med skurebøtta, for ikke å snakke om flertallet på jorda. Den privilegerte kunstner som nekter å stille seg solidarisk på tross av politisk kunnskap vil jeg ikke degge og dulle med, jeg vil ha kamp med ham/henne! - stilen med råtne personangrep. Jeg har ikke noe mot politiske motsigelser og diskusjon ("uten motsigelser dør partiet" sa Mao). Jeg har stor personlig respekt for kamerater og venner som sto til høyre i 1980 og som kommer med ultra-"venstre"-kritikk idag. Jeg har derimot ikke respekt for stilen i partiet - fra kamerater i opposisjon, og fra kamerater som kritiserer dem - som rakker ned på sine politiske motstandere som drittsekker, personlig degenererte mennesker eller bevisste borgerlige agenter. Dette henger sammen med stilen med "harde slag" (se ovafor) og har dessverre hevd i den kommunistiske bevegelsen. Jeg føler mitt eget ansvar for å ha utvikla en sånn stil. Men jeg er mot den og har kjempa mot den i en del år.

Sjålsagt fins det en del drittsekker, tilmed i AKP(m-l).

Jeg har kjent noen. Jeg har tilmed kjent enkelte bevisst borgerlige agenter, ja politiagenter. Men saka er at de er svært få. Det overveldende flertallet av folk som har stått mot hverandre i de kampene jeg har vært med i har vært subjektivt hederlige. De har slåss ikke for seg sjøl eller for borgerskapet, men for det de trudde var ei bra politisk linje for arbeiderklassen. Fraksjonskampens logikk er sånn at folk begynner å jule for hverandre og driver med sjofle triks. (Det er derfor våre vedtekter forbyr fraksjoner, og jeg vil gå ut av partiet dersom anti-fraksjonsparagrafene blir opphevd). Men tilmed flertallet av dem som gir seg til å jule og ballesparke i fraksjonskamper gjør det fordi de trur at dette er politisk riktig og "hensikten helliger midlet". (Dette er riktignok en antimarxistisk tese, men det forstår dessverre ikke alle.)

I kampene mot Hovden-gruppa, mot de som blei "KUL" osv. var et flertall av de som var mot oss personlig oppriktige og hederlige. Det samme gjelder det store flertallet på begge sider både i partikampene i 1980 og nå.

Det betyr ikke at man skal strø sukker på og kysse hverandre. Noen linjer er borgerlige, ja reaksjonære som bare faen, uten at de som kjemper for dem forstår det. Hard kamp trengs. Men det er mulig å føre dem med blanke våpen. Som politisk diskusjon.

Jeg vil nevne at i partikampene i de siste åra har enkelte villet framstille partiledelsen som en korrupt gjeng, som var ute etter ære, makt, ja penger.

Jeg vil nevne de mange sjofle angrepene på kamerat Pål S. som nå går av etter 9 år som partispiss. Pål er blitt framstilt som makt-sjuk. Jeg har treft kamerater som mente Pål ville klamre seg til makta i evig tid! Ikkeno er fjernere fra sannheten, Pål er flere ganger valgt mot sin vilje, noe vi veit som tvang ham til å ta formannsjobben. Pål har sine feil, ja faktisk nesten like mange som meg. Men partiets framgang i de siste 10 åra er uten tvil nært knytta sammen med Påls person. Jeg

sier ikke det fordi han og jeg alltid er enige! Folk som kjenner partitoppen veit at det har slått gnister mellom oss. Det er åpenbart for dem som gidder følge med at i de siste åra har vi stått på noe forskjellige standpunkter i flere viktige spørsmål. Pål og jeg har aldri utgjort noen "klikk" eller "blokk", ja ingen av oss to har i disse åra kunnet regnes til noen spesiell fast "gruppe" i partiledelsen. Men jeg har uansett enighet eller uenighet alltid respektert Pål's sjølloppofring og sjøldisiplin, hans lojalitet mot partiet, hans vilje til å underordne seg og søke diskusjon for å nå fram til enighet. Fortjener ikke en sånn kamerat bedre enn at folk som er uenige med ham på et eller anna område forsøker å stemple ham som en drittsekk?

Ideene om den "karrieresjuka" partiledelsen faller egentlig på sin egen meningslaushet om man gidder studere folka det gjelder. Ta noen navn på offentlig heltidsansatte partiledere som Ståle, Aln, Sørensen, Laursen, ta Kjersti Erichsen eller flere folk som jobber mindre fram i rampelyset. Hensikten med denne navnerekke er ikke å hause opp et "A-lag", bare å gi eksempler på noe som er typisk for partiets lederskikt. Her er masse av talentfylte folk som kunne tjene mer penger, gjøre karriere og få et mye behageligere liv innafor det borgerlige samfunnet utafor AKP(m-l), enten det var i de store organisasjonene eller som kjente "partilause intellektuelle".

Når det gjelder meg sjøl så har jeg ofte vært forbitra over kritikk for å være "pamp", "guru" osv. Jeg har stått på det møkkete gulvet i fabriken og feid glass, og tenkt på høytlønna intellektuelle med fri jobb, fagarbeidere som tjente dobbelt så mye som meg, som snakka om at de var på "grunnplanet" og at jeg var en "privilegiert pamp". Jeg er en ærekjær og hissig person. Jeg har merka meg at revisjonister utafor partiet forsøkte å avskrive argumentene mine med at jeg er en "klovn", altså ikke så kjedelig og uforståelige som dem. Revisjonister i partiet forsøkte å unngå å

argumentere ved å kalle meg en pamp med privilegier. OK, så sier jeg fra meg "pampestillinga". La oss se hva de sier da.

For å slåss mot sånne tendenser har jeg oppfatta det som et hinder å sitte i partiledelsen. Å slåss mot "indre emigrasjon" når du får svaret "jasså, du kommer fra partiledelsen, du vil stramme oss opp". Å slåss mot borgerlige tendenser blant kamerater som er kunstnere, når du får svaret "så nå kommer du fra ledelsen med parti-pisken". Å slåss mot personlige sjøfelheter, når du får svaret "så du forsvarer pampenes makt og privilegier". Dette er en politisk grunn for meg til å gå ut av ledelsen nå, for å kunne slå tilbake i politisk kamp uten at motivene mine kan trekkes i tvil.

6. EN TAKK TIL PARTIKAMERATENE

Når jeg går ut av partiledelsen er det ikke for å gå ut av politisk arbeid. Det er heller ikke med noen følelse av bitterhet mot partiet eller partimedlemmene.

Bitterhet føler jeg på grunn av noen feil jeg har gjort - bitterhet mot meg sjøl. Og mot enkelte folk, særlig folk jeg har rekna som venner, som jeg syns ikke har oppført seg riktig. Men jeg har også sjøl gjort feil mot kamerater.

Men livet mitt i partiet og ml-bevegelsen i disse åra har vært en enorm stimulans og et stort privilegium - ikke når det gjelder makt eller penger, men når det gjelder å få en sjangs til å lære, utvikle seg intellektuelt, treffe bra folk, føle at du sjøl ikke kaster bort livet ditt men gjør noe nyttig.

Partiet har lært meg om arbeiderklassen og om den 3. verden. Partiet har lært meg en del om Norge fra landsende til landsende. Partiet har forvandla meg fra en sær bohemaktig unggutt til en slags kommunist, som jeg er idag.

Hvis det fins noe håp for dette landet i de nærmeste par ti-åra, så skyldes det de noen tusen kameratene i dette partiet. Den allmene utviklinga av imperialism-

ens krise gjør at det er grunn til å se nokså mørkt på de nærmeste åra. Det viktigste lyspunktet jeg ser i vår krok av verden er oss sjøl! For det store flertallet av medlemmene våre, for de hundrevis av gamle og nye ypperlige ledere som har utvikla seg i dette partiet

har jeg den aller største beundring og respekt.

Jeg er stolt over å ha vært med og å være med, og jeg vil prøve å gjøre nytte for meg i framtida.

Kameratslig hilsen,
T.Ø.

OPPSUMMERING AV KAPITALEN-STUDIENE

Vi har ingen fullstendig rapport over hvordan Kapitalen-studiene er gjennomført. Rapporter mangler fra en god del lag, og fra noen distrikter. Det som sies her, er derfor bygd på rapporter vi har fått inn.

Hovedinntrykket rapportene gir, er at Kapitalen har blitt studert i partiet. Det er i seg sjøl verdt å notere seg. Kapitalen-studiene var et stort løft, og det ser ut til at vi har klart å gjennomføre første runde så det står til godkjent.

Innafor denne hovedkonklusjonen er nivået på lagsstudiene varierende. De fleste laga som har rapportert, har hatt bra frammøte på studiemøtene. Men omfanget av studiene varierer fra ett studiemøte til flere dagers seminar. Det er flere som har brukt mer enn de to obligatoriske lagsmøtene, enn det er som har brukt mindre.

Nivået på sjølstudiene varierer også. Det er en del medlemmer som ikke har vært gjennom studie-materialet. Det er flere som har lest det som skulle studeres i "Kapitalen" enn det som har lest veiledningsboka "Om å lese Kapitalen". Noen lag har også lagt opp langt mer enn det obligatoriske studiematerialet. Det er delte meninger om hvor nyttig veiledningsboka var. Noen mener at den var svært bra og til stor hjelp, andre synes den var vanskeligere enn "Kapitalen" sjøl.

De fleste mener at Kapitalen-studiene i partiet nå bare såvidt har begynt, at vi må fortsette med dette og jobbe med den politiske økonomien over ganske lang tid.

Blant de problemstillingene

studiene reiste i laga, var følgende:

-Er begrepene "verdi" og "abstrakt-arbeid" knytta til den fullt utvikla kapitalismen, eller kan en snakke om at det ble skapt verdi og utført abstrakt arbeid også under førkapitalistiske produksjonsmåter?

-Hvilke yrkesgrupper utfører verdiskapende arbeid?

-Kan det skapes merverdi i sirkulasjonssfæren?

-Må "samfunnsmessig nødvendig arbeid" som bestemmer varenes verdi ses internasjonalt, i sammenheng med verdensmarkedet?

-Skjer varebyttet i dag i samsvar med verdiloven? Hva med monopoler, råvareprisene fra u-landa etc.?

-Skaper småproduksjonen i hjemmet verdi?

-Har arbeidskrafta til den faglærte arbeideren større verdi enn arbeidskrafta til den ufaglærte arbeideren?

-Er kvinners arbeidskraft mindre verdt enn menns?

NOEN STUDIETEKNISKE ERFARINGER

Vi ml-ere har rykte på oss for å studere klassikerne på samme måte som kristne studerer Bibelen, vi puggar dogmer og betrakter hvert ord som sant. Noe riktig har det vært i dette. Ihvertfall har det vært slik at sitater fra klassikerne har vært betrakta som avgjørende argumenter i seg sjøl, uten hensyn til om innholdet i sitatet stemte overens med virkeligheten eller ikke. Men på den andre sida har vår studietradisjon absolutt ikke vært prega av pugg. Tvert imot. Vanligvis har det foregått sånn at

at en tekst er blitt lest raskt gjennom, og så har vi satt igang vidløftige diskusjoner på grunnlag av denne teksten.

Denne tradisjonen har vist seg delvis å være et hinder for oss i Kapitalen-studiene. Kapitalen-studiene er noe av det mest krevende vi har vært gjennom av studier i partiet, derfor bør vi oppsummere de studietekniske erfaringene foran neste runde, som kommer til høsten. I Kapitalen-studiene har studie-tradisjonen vår ført til at mange har gått for lite grundig inn i teksten, og lært seg hva som virkelig står i boka. I stedet har en raskt satt igang med å diskutere svært kompliserte fenomener i verden omkring oss, som f.eks valutakriser og norsk boligpolitikk.

Sjølsagt må også Marx' teorier i Kapitalen prøves mot virkelighets-verden. Vi studerer ikke for å bli boklærde, men for å forstå kapitalismen bedre og dermed bli bedre istand til å kjempe mot den. Men det er noe med å lære å kripe for en prøver å gå. Erfaringene viser at det lønner seg å gå grundig inn i teksten og sikre seg at en faktisk har fått med seg det Marx vil forklare. Derfor bør de videre Kapitalen-studiene legges opp mer "skolemessig" enn vår studietradisjon tilsier, med mer vekt på å tilegne seg stoffet, og mindre vekt på meninger om mangt.

Ett problem til er at Marx går trinnsvis til verks når han beskriver lovmessighetene under kapitalismen. Han beskriver ikke alt på en gang. Men både i naturen og samfunnet er det sann at mange lover virker samtidig, at de dels motvirker hverandre og modifiserer hverandre. For å forklare et konkret fenomen, må du kjenne mange slike lover, og dessuten forstå samspillet mellom dem. Når ikke alle konkrete fenomener i dagens norske statsmonopol-kapitalisme lar seg forklare på grunnlag av de to første studiemøtene, så betyr ikke det nødvendigvis at Marx er forelda. Også derfor er det lurt å ikke hoppe for raskt fra teksten og over til valutakriser og boligpolitikk.

Dette betyr ikke at Kapitalen-studiene bør gjennomføres på samme vis som vi pugget salmevers i skolen. Men erfaringene fra første runde viser at de som har tatt seg tid til å lære, og til å forstå hva Marx skriver, har hatt størst utbytte. Antakelig er det også de som vil ha best forutsetninger for å anvende det de har lært i praksis i neste omgang.

Rapportene fra laga viser også at det må jobbes systematisk med sjølstudiene. Noen lag har hatt gode erfaringer med å holde ei innledning om emnet tidlig, før folk har begynt å lese, for å stimulere til sjølstudier. Andre har lagt vekt på å sette igang sjølstudier tidlig, og kontrollere underveis hvordan det går. Noen har delt laga inn i lesegrupper på en og to, eller litt større sjølstudie-grupper. Atter andre har rett og slett lest teksten høyt på studiemøtene, og tatt oppklaringer underveis. Uansett er det en viktig erfaring at det å organisere studiene i laget ikke bare betyr å organisere studiemøtet. Det betyr også å organisere sjølstudiene. En del lag har også utforma egne hjelpespørsmål til støtte under lesninga. Dvs. de har laga ei liste med spørsmål om de viktigste begrepene og problemstillingene i de kapitlene som skal leses, som medlemmene kan ha ved siden av seg og svare på etterhvert som de leser. Slike hjelpemidler skjerper konsentrasjonen og gjør det lettere å få med seg poengene i det en leser.

Noen lag har brukt metoden med at møtene forberedes ved at hver enkelt skriver skriftlige svar på studiespørsmåla, som så leses opp på møtet. De laga som brukte denne metoden, hadde ganske gode erfaringer, sjøl om noen syntes det var tøft. På grunnlag av de skriftlige svarea kunne en så oppklare misforståelser og diskutere uoverensstemmelser. En liknende metode ble brukt under seminaret "Kapitalen for kvinner" på Dokka. Da fikk gruppene spørsmål som de skulle utarbeide felles skriftlige svar på. Når en blir tvunget til å sette noe på papiret som alle kan

stå for, kommer uenigheter og misforståelser opp, og har en sjanse til å bli diskutert og oppklart. Ellers flyr orda lett forbi hverandre i lufta.

Visuelle hjelpemidler i form av plansjer og figurer kan være bra å bruke for å lette tilegnelsen av stoffet. Mange har gode erfaringer med det.

I ett distrikt har en eksperimentert med å sette sammen studiegrupper av folk på omtrent samme nivå: Nybegynnere for seg (med lærer), de som kjenner stoffet ganske godt fra før, for seg. Noen mener dette er en bra metode, som

både gjør det lettere for nybegynnerne å komme fram med sine spørsmål i stedet for bare å bli tilhører til de "viderekomnes" diskusjon, og som gjør det mulig for de viderekomne å få tatt opp det de er interessert i, uten å være redd for at det går over hue på resten av forsamlinga. Andre er motstandere av denne metoden, og mener at viderekomne og nybegynnere bør være i samme gruppe, slik at de første kan hjelpe de siste. Uansett er det noe som bør vurderes.

Studieutvalget.

SOMMERINNSAMLINGA 1984

OPPRETTING AV PARTISKOLE STYRKE FYLKESPARTIENES ØKONOMI

* SKAU har bestemt at hoveddelen av sommerinnsamlinga i år skal gå til oppretting av partiskole.

* MÅLSETTINGA for innsamlinga er 500.000 kroner.

400.000 skal gå til å opprette partiskole.

100.000 skal gå til fylkespartiene. Fylker som overoppfyller målsettinga, vil også i sin helhet få det overskytende beløp til egen virksomhet. For et middels stort partidistrikt vil den sentrale målsettinga være snau 20.000 kr. Flere av disse fylkene har de siste par åra samla inn over 30.000 kr, noe som i år ville bety et temmelig solid tilskudd til distriktspartiets økonomi.

* VI holder nå på med en vervekampanje som har vært vellykka og som har gitt mange nye partimedlemmer. De har gått gjennom en studiesirkel, de blir med i partiet, men hva med den videre skolinga etter at de er blitt med i partiet? På tross av stor framgang i studievirksomheten i partiet denne landsmøteperioden, så er

partiets skoleringsarbeid fortsatt tilfeldig og vilkårlig. SKAU har med sitt vedtak bestemt seg for virkelig å satse for å bygge opp en fasttømra, trinnvis skoling i partiet: Rekrutteringssirkel, skoling av medlemmene i flere trinn som bygger på hverandre, skoling av avdelingsledere, skoling av nye medlemmer i DS.

* ET av områdene som skal prioriteres av partiskolen i første omgang er ny vervesirkel og medlemsskoling trinn 1.

* OPPBYGGINGA av partiskolen betyr ikke at det blir mindre av de åpne kursa som studieforbundet NY VERDEN arrangerer. Men den skal sikre mer skolering gjennom organisasjonen.

* FØRSTE ledd i oppbygginga av partiskolen er å bygge opp et senter i Oslo. Dette senteret må ha ansvar for utarbeiding av studiemateriale og skolering av studieledere. Et slikt senter krever ansatte folk.

* HOVEDTYNGDEN av skoleringa i partiet må organiseres og drives av distriktene. Dette krever bla. styrking av studieleder-leddet i partidistriktene.

* EN viktig del av partiskolens virksomhet blir å arrangere ukelange skoleringskurs sentralt. Som et minimum må dette gjelde studieledere i DS-ene. Men det er ønskelig å la det gjelde flere, dersom det er økonomisk mulig. Et slikt "Sørmarka"-opplegg vil være

en viktig del av det sentrale pådrivet for å utvikle studiearbeidet lokalt.

* MÅLET er å samle inn 400.000 kr. til partiskolen. En del av dette er tenkt til innkjøp av førsteklases utstyr for video-opptak for å kunne ta opp foredrag med spørsmål/diskusjon og distribuere videokassetene til studiegrupper over hele landet. Dette vil være et levende tilskudd til studieboka og partiskolen vil ganske raskt kunne bygge opp et stort tilbud av temaer.

* PARTISKOLEN vil bety et mye bedre skoleringstilbud for hvert enkelt medlem i partiet. Det er til syvende og sist den viktigste grunn til at vi nå satser så sterkt på å få i stand en partiskole.

Vi vil seinere legge fram mer detaljerte planer for partiskolen.

SKAU

AFGHANISTAN:

SKIPPERTAK SOM START PÅ VARIG INNSATS

Vel blåst!

Afghanistanuka er over. Resultatet ble langt over hva noen kunne ha ventet på forhånd. Over 40 plasser i Norge var det aktiviteter og kanskje ti nye komiteer blir resultatet. Uka har utvilsomt vært et gjennombrudd for partiets innsats i Afghanistanarbeidet. Spesielt må studentenes innsats framheves. Uten dem hadde ikke uka nådd ut til så mange nye steder. Dette ungdomsengasjementet for Afghanistan må vi evne å ta vare på og utvikle. Solidaritetsarbeidet med Afghanistan må fenge stadig flere ungdom. Det må fortsatt være et viktig mål.

TA VARE PÅ BREDDEN

Afghanistanuka var et konsentrert løft hvor flere -

Afghanistankomiteene og studentorganisasjonene gikk sammen om arrangementene. Det ga store resultater. Også i framtida må det være vår målsetting nettopp å aktivisere og å forplikte ulike grupper, lag og organisasjoner til aktivt solidaritetsarbeid. Det er en styrke som ligger i Afghanistankomiteens allsidige sammensetning - med støtte bl.a. fra alle politiske partier i Norge (unntatt "NKP"). Det er vårt ansvar å sikre denne bredden også i framtida. Om vi veit å organisere arbeidet og å ta initiativer som kan forplikte de mest ulike grupper så kan vi langt mer enn i dag utnytte denne bredden og allsidigheten til støtte for det afghanske folket og deres motstandskamp mot Sovjet. En sektersk linje som ikke tar vare på denne allsidigheten

tjener ingen.

STYRK AKTIVISMEN

Mange nye komiteer er på beddingen. Andre har fått en vitamininnsprøyting i og med uka. Afghanistankomiteen er liv laga. Men mye arbeid gjenstår. Et svakt organisasjons-apparat må endres til et sterkt. Året som kommer blir spesilet viktig for å bygge opp en kjerne av hengivne Afghanistan-aktivister som komiteens rygggrad - som tåler motgang og fortsatt står på- Gjennom studier og medlemsverving - hånd i hånd med planmessig utadretta arbeid for å gi solidaritetsarbeidet konkret innhold - kan vi arbeide fram mot dette.

STYRK DEN POLITISKE KAMPEN

Afghanistankomiteen må få en profil i det politiske Norge. Komiteen har meritter - i forhold til opinionen, massemedia og myndigheter, men fortsatt er det sporadiske hendelser - vi må jobbe for et kvalitativt skritt framover

her. Alle er vi "enige" i Afghanistansspørsmålet - en lammende enighet. Vi må gjøre Afghanistansspørsmålet kontroversielt. Støtte til parolen "Sovjet ut av Afghanistan" må forplikte langt mer enn det gjør i dag. Ta fagbevegelsen: Medlemskap i Sovjetsambandet er mer vanlig enn medlemskap i Afghanistankomiteen. Og i flere klubber bevilger de til Afghanistan og Sovjetsambandet på samme møte! Dette er en skam som vi må få slutt på! Noen klubber har begynt. Mange må følge etter. Afghanistanarbeidet må bli en vekker for arbeidsfolk i Norge - en leksjon i hva Sovjet av i dag står for - fascisme og imperialism, den farligste supermakta som kler seg i fredsfraser. Gjennom Afghanistanarbeidet skal vi kle Sovjet naken.

Vi må se på Afghanistanuka som startskuddet mange plasser for en større innsats i solidaritetsarbeidet. Resultatene forplikter oss som kommunister. Vi må ikke la det bli med dette skipper-taket.

Internasjonalt Utvalg.

SVAR TIL DRILL-PIPE-KALLE FRA FU

I TF for desember hevder Drillpie-Kalle at partiet svikta sin oppgave som kommunist-parti (streikestøtteparti) under Catering-streiken på Staffjordfeltet i høst (i begynnelsen av sept. 83).

Først og fremst må vi få slå fast at FU aldri gikk imot streiken. Dernest må det sies at bakgrunnen for streiken var ganske komplisert og det gjenspeila seg i vår holdning til den.

Faglig utvalg vedtok en uttalelse under streiken som ikke ga uttrykt støtte til streiken, men som gikk imot oppsigelsene som var bakgrunnen for streiken. Videre gikk uttalelsen inn for at operatørselskapene skulle ansette catering-personalet og vi foreslo at medlemmene i de ulike forbunda kom sammen for å diskutere hvordan

dette kravet skulle kjempes igjennom.

Drillpipe-Kalle har rett i at dette er en "på ene sida - på den andre sida"-uttalelse. det var nettopp hensikten fra vår side. Hvorfor?

Bakgrunnen for streiken ligger i ansettelsesforholda. Catering-folka er ansatt i et catering-firma. da følger firmaet sitt fra plattform til plattform alt etter hvor dette firmaet får kontrakter. Dette skaper uholdbare arbeids-situasjoner. Folk flyttes fra felt til felt, noen som har jobba på et område over lang tid kan plutselig bli erstatta av helt andre nyansatte folk. Dette var situasjonen innafo Norske Chalk, firmaet til de streikende. For å få en slutt på dette har det lenge vært et krav fra NOPEF (organisert i LO) og OFS

(utafor LO) at catering-folka skal være ansatt direkte hos operatørene (dvs. olje-selskapene). NOEMFO (org. utafor LO) hadde ikke støtta dette kravet da streiken brøt ut.

De streikende hevda i sine pressemeldinger at et slikt krav var urealistisk og at de derfor stilte kravet om feltansiennitet fordi de mente at dette ville ivareta "de viktigste konsekvenser og motiver som ligger i kravet om operatøransettelse". Faktum var imidlertid at dersom feltansiennitet skulle innføres da - og det var hovedkravet til de streikende - så ville det ramme arbeidere i samme firma med lenger fartstid enn mange av de streikende. Derfor var kravet spiltende, og det blei sett på som feilaktig av arbeiderne på de andre plattformene. Det førte til at andre ansatte innafor Norske Chalk kom med skarpe uttalelser mot streiken på en måte som tjente arbeidskjøperne.

Slik lød en av uttalelsene: "Vi Norske Chalk-ansatte på Treasure Supporter står 100% på bedriftens side i den aktuelle situasjonen og vi henviser Statfjord-arbeiderne til å følge gjeldende regler i arbeidslivet. Vi tilbyr bedriften å utsette crewskifte en uke, slik at avløsningscrewet eventuelt kan sendes til Statfjord. De oppsagte her på T/S har godttatt oppsigelsen i og med minst ansettelses-tid."

Oppsigelsen gjaldt nemlig ikke bare Statfjordfeltet, men også Albuskjell A og F samt Treasure Supporter som gikk i opplag. Fra disse stedene og fra SAFE Concordia og Stavanger Catering kom det skarpe uttalelser fra de ansatte mot de streikende.

Altså en klassisk konstellasjon. Arbeider mot arbeider. Ikke fordi det først og fremst var leda av sosialdemokrater, men fordi kravet fra de streikende var en trussel mot deres arbeidsplasser. Innfriing av kravet fra de streikende ville føre til at de mista arbeidsplassen sin.

Som kommunister er vi for at arbeidsfolk setter igang aksjoner mot arbeidskjøperne. Vi går i spissen for å skjerpe kampen mot kapitalen. Vi støtter slike

aksjoner. Vi arbeider for å starte flest mulig slike aksjoner.

Men det betyr ikke at vi ikke vurderer den enkelte situasjon, og den enkelte streik. Faktisk så mener vi at det er rett revolusjonær fagforenings-politikk å vurdere nøye den taktiske situasjonen, mulighetene for seier eller nederlag.

Derfor er vi ikke blinde for følgende:

a). En streik kan ha for knapt flertall og derfor bli taktisk vanskelig å føre fram til seier. Det kan bety at en allerede tidlig i streiken må legge opp en taktikk for å avslutte streiken. (Det skjedde eks. med BB-streiken i Moss i feb.-83)

b). En streik kan tjene arbeidskjøpernes interesser. (Feks. ved at lagrene er fulle og markedet dårlig.)

c). En streik kan være satt igang på feilaktige premisser slik at den først og fremst retter seg mot andre arbeidere. (Feks. at mannlige arbeidere streiker for at kvinnelige arbeidere skal gå først.)

I forbindelse med catering-streiken på Statfjord mener vi at det var et så stort innslag av arbeider mot arbeider-linja at vi ikke ville gå ut med uttrykt støtte til streiken.

Til slutt spørsmålet om streiken ga de resultatene som Drillpipe-Kalle beskriver: 37 oppsigelser trukket, 14 går inn som sykeavløsere og 14 blir permittert istedenfor å bli oppsagt.

Allerede i januar-83 kom forvarslene om oppsigelser fra bedriften. NOPEF varsla sine medlemmer om dette i et informasjonsskriv og diskuterte dette på tillitsmannskonferanser i løpet av våren: På et AMU-møte i juli blei det orientert om oppsigelsene og at ansiennitet på bedriftsbasis ville bli fulgt. 31.august var det møte med bedriften. Lister blei lagt fram. Arbeiderne på Statfjord aksjonerte. 2.september var det nytt forhandlingsmøte, og aksjonene opphørte mens forhandlingene

foregikk. Her skreiv bedriften under på protokoll hvor de gjorde det klart at ingen skulle utsettes for represalier, det skulle forhandles om spørsmålet om sykeavløsere og det skulle også forhandles om å gjøre oppsigelsene om til permitteringer. Dette var identisk med de krava som NOPEF stilte overfor Norske Chalk.

Streiken starta etter at disse krava var innfridd. Det er vel derfor egentlig et åpent spørsmål om det var streiken som førte til resultatater, eller om ikke kompromisset som blei oppnådd var sydd sammen før streiken.

Så langt FU kjenner til har vi beskrivi de faktiske forholda. Har vi viktige feil i framstillinga er

vi takknemelige for korrigerings, men utfra vårt kjennskap til bakgrunnen for streiken var uttalelsen vår riktig formulert.

En helt annen sak, som også bør diskuteres videre, er spørsmålet om hvorfor det ikke blei satt igang aksjoner tidligere både for å endre på ansettelsesforholda og kjempe mot oppsigelsene. Hadde det vært mulig for oss som parti å organisere, utløse og lede en slik aksjon? Kanskje Drillpipe-Kalle eller andre i olja kunne tenke seg å dra igang en slik debatt også?

Kameratslig hilsen
Faglig Utvalg
v/Arne L.

MAS OM KVINNFOLK - NÅ IGJEN ?

Noen kamerater sa til meg: "Nå har kvinnekampen hatt mye vind i seila, og nå er det blitt så populært å snakke om kvinner og kvinnekamp at alle tiltak liksom skal ha "kvinne" og "kvinneperspektiv" på seg for å bli godtatt". De irriterte seg. Ja: Dem som bruker "Kvinneperspektiv" som rituelle munnsvær, og som ikke har noe eget innhold i det de sier, de er opportunistar, men de avslører seg.

Men de som mener at det blir for mye snakk om kvinner for tida, burde i steden for å irritere seg, øke sitt kunnskapsnivå om hvem og hvor kvinnene er her i verden, og sette seg inn i hva kvinnebevegelsen og kvinnene i partiet slåss for. Da kan vi få en mer saklig diskusjon.

Det har nemlig vist seg svært nødvendig å slåss for at kvinnene i og utafor partiet blir synlige i alle sammenhenger. For at kvinnekampen skal bli tatt alvorlig og ikke sett på som private puslerier på sida av den "egentlige" politikken, og den kampen er vi slett ikke ferdige med. Så mere mas kan vi love, men vi har argumenter, vi.

NÅ GJELDER DET REKRUTTERING TIL PARTIET

1. ARBEIDERKLASSEN I LEDELSEN.

Vi som er et kommunistparti, vi veit at det er nødvendig at vi har mange arbeidsfolk som medlemmer, og at arbeidsfolk leder sitt eget parti. Vi strever for å oppnå det, vi er ikke fornøyd, men vi veit at det er nødvendig. Hvorfor det? Fordi arbeiderklassen er den klassen som ikke kan frigjøre seg sjøl uten å frigjøre hele samfunnet og lage kommunismen. Det er det som gjør den til den mest revolusjonære klassen. Så når vårt parti veit at det er nødvendig å gjøre revolusjon, veit vi også at den revolusjonære klassen må ha ledelsen i partiet og i kampen ellers. Det er vanlige folks interesser nå og i framtida som må prege partiets politikk og prioriteringer. Da veit vi at vi har størst sjanser for å treffe arbeidsfolk hjemme når vi skal mobilisere folk til kamp, forklare sammenhenger, avsløre kapitalismen.

2. HVEM ER ARBEIDERKLASSEN?

Ja, se det er et politisk stridsspørsmål i AKP(m-l). For en del av oss kvinnfolka er det blitt en kampsak å vise at kvinnfolka er halvparten. Offentlig statistikk viser at kvinnene utgjør halvparten av dem som har lønnsarbeid. Har dem bare fine jobber i småborgerskapet? Nei, den samme offentlige statistikken viser at kvinnfolka har langt færre jobber å velge mellom enn menn, de har de laveste lønningene, er mest ufaglærte, de er på bønn, de er ikke sjefer. Dessuten har disse kvinnfolka to jobber, for i hjemmene utfører kvinnene like mange timeverk tilsammen som det blir utført timeverk i lønnsarbeid i hele samfunnet tilsammen. Dessuten tilhører de kvinnene som ikke har jobb arbeiderklassen hvis mannen deres gjør det.

Men ser partiet disse kvinnene? Jeg snakka med rekrutterings-ansvarlig i en by. Hun skulle lage ei liste over arbeidsplasser for at det skulle bli rekruttert arbeidere. Hennes liste besto av noen få manne-arbeidsplasser. For i den byen var den tradisjonelle industrien stort sett nedlagt. Hvor var arbeiderklassen da? Undersøkelsen viste: På det store sjukehuset: Flere hundre fattige kvinneslaver i underordna pleiejobber og i vaskejobber og i kontorjobber. På det store kommunale kontoret: Underbetalte kvinnelige kontorslaver, og kvinner med vaskejobber. I Postverket, svært mange kvinner. Hun rekrutterings-ansvarlige hadde leita etter menn med hjelm for å finne arbeiderklassen, og fant ikke mange - i den byen. Andre steder er det annerledes. Altså må en undersøke! Min erfaring er at det gjøres lite sånne undersøkelser. Jeg tror det er fordi partiet her og der ser på arbeidet blant kvinne-massene som en sak for "hu i Fellesaksjonen" eller "hu i Kvinnefronten". Men hvis partiet "setter bort" kvinnfolka til noen enkeltpersoner "på sida", så kan ikke vårt parti ha noe håp om å bli et redskap av og for kvinnfolk. Det er ihvertfall brenn-sikkert.

3.KVINNFOLKA SKAL PREGJE PARTIETS POLITIKK.

Nå mener ikke jeg at hvis vi skal rekruttere kvinner, så skal vi bare rekruttere arbeiderkvinner. Jeg mener vi skal rekruttere kvinner i fleng uansett, sånn at vi blir mange. Vi skal bli mange kvinner, sånn at vi kan prege partiets politikk. Dette har den samme begrunnelsen som det som står under pkt. 1, om å treffe folk hjemme: Skal vi treffe folk hjemme i dette landet, må vi også snakke spesielt til kvinnfolka! Noen vil innvende at det spiller da for svarte liten rolle hvilket kjønn folk har! Jo, det spiller stor rolle. Kvinnfolka tilhører de fattigste i vårt land. De har ikke engang rett til arbeid på samme måte som menn. Det er kvinnfolka som bærer bærene med hus og hjem. Det er ikke kvinnfolk du finner i innflytelsesrike posisjoner i samfunnet. Det er kvinnfolka som blir utsatt for hat- og voldspropagandaen i pornoen osv osv osv osv. Hvis vårt parti i det daglige, som en naturlig del av sin politikk, ikke har paroler, krav, artikler, taler, fagforeningsfolk, partirepresentanter, som snakker om og til disse kvinnene - hvordan skal vi kunne bli et parti av og for dem?

(Den strategiske sida av kvinnespørsmålet lar jeg ligge i denne omgangen, det blir for langt).

4.KVINNFOLK I LEDELSEN

Jeg har tillit til at det går an å skolere menn i partiet på kvinnespørsmål. Med og uten tvang. Men jeg tror vi oppnår raskere resultater hvis vi rekrutterer kvinnelige partikamerater i fleng. Vi er over 40% kvinner i partiet. Dette er ulikt geografisk fordelt. Det å være mange, er ikke nok, men en forutsetning for å kunne ha innflytelse. For hvis vi er mange, får vi ett breiere grunnlag for å fostre kvinnelige ledere. Vi trenger mange kvinner til å drive arbeid blant kvinnene. Vi trenger også kvinner som er mange i de faglige utvalga, i ledelsen for

studiearbeidet, for det internasjonale arbeidet, vi trenger mange kvinner som eksterne representanter, og mange kvinner i distriktsstyrene og i parti-ledelsen. Se en gang til på kvinneundersøkelsen i TF for oktober og desember. Kvinner leder ikke nå. Men det skal vi!

5.DET ER MANGE KVINNELIGE SYMPATISØRER.

Jeg har vært på mange åpne kvinneseminarer og møter. Det kommer kvinnfolk som vil studere kapitalisme og kommunisme. Jeg treffer folk som jeg trur er partimedlemmer, men det er de ikke. Jeg blir ergerlig og sier til dem at faen heller, vi trenger sånne kvinnfolk! Dere må bli med! Jeg har mange rapporter om at det kommer spesielt mye kvinner på de åpne rekrutteringsmøtene. Det er ikke så rart, for det har vært mye politisk kamp omkring kvinnespørsmål. Det er mye bevegelse. Det er mye søking etter analyser og sammenhenger, nettopp blant progressive kvinnfolk. Vi har noe å tilby dem.

6.START SIKLER FOR KVINNER.

Erfaringene fra kvinneseminarer i polak og andre emner, er entydig gode. Kvinnfolka sier at det er lettere å delta i sånne

studier og diskusjoner når det ikke er mannfolk til stede. Noen vil synes at dette er sært. Men det har helt materielle årsaker. Samfunnet lærer opp menn til å dominere og konkurrere, og lærer opp kvinnfolka til å holde kjeft og føle seg dumme. Ann Falkinger har skrivi ei bok som bl.a. beskriver menns undertrykkingsmekanismer overfor kvinner. Kvinnfolk er som regel glade for å slippe dette - naturligvis. Sjøl leder jeg en studiesirkel nå med bare jenter. Det er fryktelig moro. Vi studerer partisirkelen, men oppi de oppstilte spørsmåla diskuterer vi også en haug med praktiske og teoretiske kvinnespørsmål.

Forslag: En eller to kvinner (Ikke menn!) leder sirkelen. Studer boka. Studerer artikler om kvinnespørsmål i Røde Fane. Studer Kvinnefrontens hefte om 6 timers-dagen. Studer AKPs arbeidsprogram, kvinnekapitlet. Be om partikontoret om å få tilsendt innledninger fra kvinneseminarer.

Men for all del: Vent ikke til siste møte med å diskutere partimedlemskap! Gjør det med en gang! Vi har det travelt. Stå på.

Jorun.

KVINNENE MÅ BLI HALVE FORSVARET

Den mannlige delen av AKP(m-l) skal nå ha forsvarspolitisk veke. I KK er det sagt at heile partiet skal ha denne veka, men det må vere feil. For da vi skulle førebù denne veka, fikk vi innkalling til ein konferanse med folk frå 3 distriktsstyre. Og der satt vi, med ei kjønssammensetning ganske lik den vi hadde på brakka i militæret ein gong, og hørte på at ein mann (sjølv sagt) frå forsvarspolitisk utval prata om kva som er gale med oppbygginga av det norske forsvaret, og kva partiet vårt bør kreve.

Men ein ting sa han ikkje noko om, at 1/2-parten av folket ikkje skal få vere med å forsvare landet.

Eg meiner bestemt å hugse at vi har programfesta kvinnelig verneplikt. Men det hører kanskje heime under kvinnepolitikken, den som kvinnene tar seg av. Og har vel ikkje noko med forsvarspolitikken til oss mannfolka å gjøre.

Eit av måla med denne veka skal vere å utvikla forsvarspolitiske talsmenn for partiet, på lokalplanet og distriktsplanet. Og det er eg sikker på at vi får. Like sikker er eg på at vi ikkje får forsvarspolitiske talskvinner på noko som helst plan. Det får vi ikkje utan at det blir tatt so ut eigen oppgåve å skolele kvinner i forsvarspolitikk. Ecks. kan ein

ha innkalla to frå kvart distrikt til ein slik konferanse, ein av kvart kjønn. Og så måtte ein tatt omsyn til at kvinnfolka ikkje har fått den sjansen vi har til eigne røynslar med forsvaret, og derfor gjennomsnittlig veit mindre.

For at dette ikkje berre skal bli eit slag i lause lufta, ventar eg svar frå Forsvarspolitisk utval.

Er de samde eller usamde i parola "Kvinnene må bli halve forsvaret"? Er dette eit viktig eller uviktig spørsmål i forsvarspolitikken? Har de tenkt å ta noko initiativ for å skolere kvinnene i partiet i forsvarsspørsmål?

Svein.

OM LISTEFORBUND

Laget avviser vedtaket fra SK med den ensidige formen det har fått ("initiativ overfor SV").

Laget stemmer over skriftlige forslag som er kommet inn og er som følger:

1.

"Vi er IKKE prinsipielt mot liste-forbund."

- vedtatt med 30% avholdende, ingen mot.

2.

Vi mener forslaget overfor SV skal trekkes.

Nytt forslag sendes til alle partier som taper på den urettferdige valgordninga (unntatt NKP/Frp).

Vi går mot bare å invitere SV.
- vedtatt med 20% avh., ingen mot.

3.

Vi kritiserer SKAU/RV(AU?)-ledelsene for framgangsmåten. Det var feil å sende ut forslaget uten å undersøke nærmere i AKP(RV. Ikke full rulle i laga/grupper (ultrademokrati), men foreta (i denne sars viktige saka) en del undersøkelser blant folk som en ville vite har forskjellige oppfatninger her. Det ville gitt større sjanser for et mer fornuftig utspill og gitt muligheter for en bedre presentasjon av det taktiske og flere tall-eks., tror vi.

Hva med de borgerliges utspill, hva om vi forsøkte oss med Venstre om ETT mandat (ingen kunne jo TAPE på det). Flere eks. på mulighetene for "å ta stemmer" fra hvem osv.

Det er også ganske uklart for oss åssen dette er diskutert og hvem i RV som har vært med.

-enstemmig vedtatt.

Merknad: Dette er IKKE noe angrep på prinsippet om den demokratiske sentralismen - valgte ledelser må ha fullmakter, men....

Boliglag i Oslo.

NEI TIL 18.MÅNEDERS VALGKAMP JA TIL OKT MASSEARBEID

Jeg har deltatt i en god del diskusjoner rundt utspillet om listesamarbeid. Særlig på grunnplanen og blant uavhengige (spesielt fra folk som ikke har filosofisk bakgrunn, men støtter oss utfra praksis og tar avstand fra SV/sosial-demokrater av samme grunn) er det stor skepsis og ikke minst stor forvirring med hensyn til metode for utspillet og mangel på konkrete eksempler på situasjoner som kan oppstå.

Partilaget vårt har nettopp vedtatt at utspillet overfor SV må trekkes. Vi støtter innlegget til Cecilie H. (KK 21.02). Vi er ikke prinsipielt motstandere av listesamarbeids-tanken. Vi mener at det i taktisk sammenheng har vært svært utaktisk å ikke henvende seg til alle partier unntatt NKP/Frp. som taper på den urettferdige valgordninga. Sjøl om vi kunne vite at feks. KrF aldri ville ta imot invitten. Poenget er at det skulle ikke stå på oss.

Personlig mener jeg at

utspillet skaper en annen farlig illusjon - at et helt nødvendig stortingsmandat delvis kommer rekende på ei fjøl ved hjelp av valgteknikk. Uansett må vi oppnå et betydelig antall nye stemmer i Oslo.

Tanken om at når valgteknikk ser ut til å gi stor sjanse for mandat så vil entusiasmen for valgarbeid øke, er jeg veldig redd for. Jeg tror faktisk det er betydelig passiviserende og avventende momenter i denne mandat-satsinga: Bruke mye penger - listesamarbeid - urettferdig valgordning. Altså: Den tekniske orienteringa overskygger innrettinga på at det er massearbeidet som er sentralt for oppslutning, flere medlemmer og ideologiske avklaringer. Uten at den lokalpolitiske entusiasmen gjennom lang tid har vært konsolidert AKP/RV-aktivister, tror jeg det vil bli svært vanskelig å oppnå mandat.

Hans O

OM VALGET -85

Avdelinga har registrert gjennom Klassekampen at ledelsen i RV og ledelsen i AKP har fattet vedtak om valget:

- 1) Å inngå valgteknisk samarbeid med SV ved valget 1985 og,
- 2) satse for fullt på stortingsmandat for RV ved samme valg.

Til pkt.1. AKPs syn på SV er at det er et moderne revisjonistisk og i hovedsak prosovjetisk parti. Det er et borgerlig arbeiderparti som vi alltid har avgrensa oss klart i mot. Dette er et prinsipielt standpunkt, som vi mener AKP fortsatt må ta til partier av denne typen.

Valgteknisk samarbeid med SV innebærer en politisk legitimering av SV som vil skade den

revolusjonære bevegelsen, det revolusjonære alternativet. I folks bevissthet vil et slikt samarbeid bidra til å viske ut skillelinjene mellom de 2 partier, og det vil først og fremst være til skade for oss. Dette samarbeidet har stor politisk og prinsipiell betydning, og vi mener derfor at det skulle vært sendt ut til diskusjon innad i partiet.

Til pkt. 2. Vi vil først markere at vi mener at parlamentarisk arbeid er en viktig del av AKPs arbeid. Hvor viktig og hvor mye det skal satses på det parlamentariske arbeidet må vurderes konkret basert på diskusjoner innad i organisasjonen. En slik diskusjon er medlemmene blitt invitert til å delta i og fatte vedtak om (jmf. des.TF 1983).

Stor var vår forbauselse da vi gjennom KK blir gjort kjent med at ledelsen i AKP (og RV) har fattet vedtak om å satse for fullt ved valget i 1985. Det betyr at partiledelsen går inn for en bestemt prioritering av partiets arbeid i tida framover, før medlemmene/avdelingene har fått noen muligheter til å uttale seg.

Dette er å holde medlemmene av paartiet for narr.

Vi krever at vedtaket - gjelder pkt.2 - (om å satse på stortingsmandat) gjøres om. Vi krever at partiledelsen kommer med en skikkelig sjølkritikk.

Faglig avdeling
Oslo

UTSPILLET OVERFOR SV VAR RIKTIG!

Henvendelsen til SV om listeforbund i enkelte fylker, hadde som hovedmålsetting å gjøre det lettere for RV å bli representert på Stortinget, og som ei annen viktig målsetting å trekke nærmere til oss de i SV som ikke ønsker det nære samarbeidet med Ap. Vi sa den gang om vårt utspill: Sier de JA, så vinner vi. Sier de NEI, så taper de.

Mulighetene for listeforbund med SV er det sjølsagt satt en strek over i og med Arbeidsutvalget i SV ei "blanke avvisning". Men de har samtidig nøret opp under motsetningene i sitt eget parti, noe som kan gjøre det lettere å trekke SV-velgerne over til oss i 85-valget. Uten vårt utspill ville det blitt mye tyngrer.

Hvilke krokveier er et revolusjonært parti villig til å gå for å nå sine mål? Dette er det sentrale spørsmål debatten om listeforbund har stilt oss. Denne debatten er uhyre viktig, og vil være med på å avgjøre hvilke posisjoner vi skal greie å tilkjempe oss i årene framover. Derfor bør vi vente med å sette strek over debatten.

ET KONKRET OG MÅLRETTET UTSPILL

Det eksisterer en "front" mot valgordninga. Men denne fronten er svært uenseartet - og tjener ikke oss. Flesteparten av de partiene aom går inn for endringer, går i realiteten inn for endringer for de partiene som alt er representert på Stortinget. F.eks. har forslaget om

innføring av utjamningsmandater også inbakt et forslag om sperregrense på 3% (alternativt 4%) av stemmene, for å få ta del i fordelinga av disse mandatene. Vi har ikke noe å hente her. Dessuten har forslaget ingen mulighet til å bli vedtatt i Stortinget.

Det er viktig å drive en generell kamp mot selve valgordninga. Det er en del av arbeidet med å avsløre systemet og herskertechnikene. Men om vi som revolusjonære ikke samtidig evner å ta tiltak og legge opp en taktikk som gjør arbeidet lettere, så løser vi ikke oppgavene våre.

Om vi hadde oversett at det faktisk lå et forslag om å innføre listeforbund uten å analysere kosekvensene for oss, uten å vurdere hvor vi hadde noe å hente, og uten å komme med konkrete og målrettede utspill, så hadde det vært en generaltabbe.

TIDSPUNKTET FOR UTSPILLET

Sett fra en ideell synsvinkel burde listeforbunds-utspillet vært diskutert i grunnorganisasjonene før det ble offentlig. De kameratene som hevder at en slik framgangsmåte ville spart oss for den "opprivende" KK-debatten, har sjølsagt en del poenger.

Men la oss foreta ei nøktern vurdering. Diskusjonen om listeforbund ble først aktuell/mulig etter valget i 1983. Vi hadde gått fram med nærmere 10.000 stemmer

(tils. 26.153 st), og var blitt en betydelig politisk faktor på 8-10 steder. I valgoppsummeringene fra både partiledelsen og RVs landsstyre, ble det anbefalt at vi skulle satse hardt på Stortingsvalget i 1985, med den målsetting å bli representert på Stortinget. Jeg vil si at vi for første gang i vår historie, framsatte dette som ei reell kampmålsetting.

På høsten begynte det en offentlig debatt om valgordninga. Etterhvert som vi nærmet oss årsskiftet, ble det mer og mer sannsynlig at Stortinget i løpet av våren kom til å vedta retten til å inngå listeforbund, etter forslag fra de tre regjeringspartiene. Og det begynte å tegne seg et bilde av mulige og sansynlige listeforbundspartnere.

Kr.F, Sp og H jobba jo med listeforbund med den målsettinga å sjøl komme styrka ut av 85-valget. Den 4.desember kom SV med sitt utspill om listeforbund overfor DNA og Venstre. Løpet var i ferd med å bli lagt - "blokkene" var i ferd med å konstituere seg.

Vår vurdering var at vårt utspill måtte komme med en gang, dersom det skulle ha noen effekt. Dette mener jeg fremdeles var ei riktig vurdering. Et utspill langt ut på nyåret, ville bare bli en fjert i det spillet som da var satt i gang. Vi måtte tidlig inn - og vårt utspill ble presentert 5.des.

Dette var å løse vår oppgave, som er å lede. På den andre siden ble det fra begynnelsen gjort klart at endelig vedtak skulle fattes etter diskusjoner i grunnorganisasjonene.

Det ble lagt opp til ei slik behandling i TF-materialet som kom i januar. Og det ble åpnet for en svært så fritt-talende debatt i KK. Når situasjonen først tvang oss til et raskt utspill, synes jeg dette er tilfredsstillende.

HVORFOR SV?

Det har vært en del uenighet om vi overhodet skal prioritere 85-valgkampen, og det har vært stilt spørsmål om det er riktig å gå inn for listeforbund i det hele tatt. Jeg tror ikke det er her uenigheta

ligger. Det er først og fremst invitasjonen til SV som har vært det springende punkt.

Materialet i forrige TF var etter mi mening for svakt på dette punktet. Jeg skal derfor kort begrunne hvorfor:

*Dersom RV skal få til et listeforbund, så må vi analysere hvor det er realistisk å få mandat og hvilke partier det er realistisk å få det til med. Hvis ikke, vil alle utspill bli et slag i lufta.

*Oslo er det eneste stedet vi kan snakke om ei slik mulighet, og der mangler vi mellom 6.500 - 7.000 stemmer. Da er det to partier som peker seg ut. Det er SV og Venstre.

SV har et mandat og et "stemme-overskudd" på 6000 stemmer, som de ikke får utnyttet. På en del andre steder ligger de like under å få mandat.

Venstre har et par tusen stemmer mer enn oss, og det ville være mulig å foreslå et listeforbund med Venstre i Oslo - i den forstand at RV og Venstre skulle kjempe om det ene mandatet listeforbundet kunne få.

Når vi likevel valgte SV, så har det mange årsaker:

*I SV finnes det mange folk som ønsker samarbeid til venstre for DNA, altså med oss. Altså finnes det ei kraft innad i SV som ville presse på for å få listeforbund med oss. Dette finnes ikke i Venstre.

*Våre forhandlingskort overfor SV var bedre enn overfor Venstre. Vi kunne tilby listeforbund som tjente SV i et par fylker utenfor Oslo - altså ei betaling for listeforbund i Oslo. For venstre ville vi være helt uinteressante utenfor Oslo.

*Dessuten hadde SV vist at de var interessert i en eller annen form for listeforbund, det hadde ikke Venstre. Vi visste også at Venstres profil bygger på "uavhengighet". Derfor ville de høyst sannsynlig avvise oss i utgangspunktet. Det viste seg jo seinere at de ikke engang ønsket listeforbund med SV og DNA.

Men det fantes også andre og

viktige grunner for å velge SV:

Vår analyse av SV viser at partiet politisk sett nærmer seg sosial-demokratiet med stormfart. I prinsipp-programmet fra 1980 karakteriseres partiet som et moderne-revisjonistisk parti. Etter vår mening holder ikke denne analysa nå. Ikke engang de revolusjonære og marxistiske frasene er igjen. Debatten i SV har dreid seg om "farvel til proletariatet", "lønns-tagerfond", "søke makt sammen med Ap", o.l. - debatter som entydig har pekt i retning av sosialdemo-kratiet. Akkurat nå foregår det en svær debatt om sammenslåing med DNA. Jan Otto Hauge har spådd det, Gudmund Hernes har foreslått det - og redaktøren i Rana Blad har sagt det samme.

Dette har pekt i retning av ei sammensmelting av de to partiene på sikt. Sjølsagt finnes det andre tendenser i partiet. Det finnes klart pro-sovjetiske strømninger i partiet, som målbæres av den tidligere NKP-fløya og en del andre. Det finnes klare strømninger som ønsker å opprettholde partiet. Og det finnes mer erklærte revolusjonære strømninger, som ønsker samarbeid med RV.

Derfor er det viktig å vise vilje til enhet med den delen i SV vi ønsker å trekke til oss. På sikt kan det bli spørsmål om hvem som skal dele restene av SV. Allerede nå sier hver 10. SV-velger at de har RV som sitt 2.parti. Vi må da ha en taktikk for å trekke disse folkene til oss. Listeforbunds-utspillet må også sees i det lyset.

HVA NÅ?

I begrunnelsen for å avslå listeforbund med RV, har AU i SV gitt oss tungt skyts. De har ikke bare bommet med temmelig lavpannede påstander om hva vi står for, de har også sagt fra at den eneste hensikten de har med listeforbund er å sikre ei DNA-regjering fra 1985. Dette må høste reaksjoner i SV, og vi må utnytte dette maksimalt. Det betyr at vi må sette inn et målretta støt mot SV. Sentralt må vi gi mer materiale til vurderinga av SV - lokalt må dette følges opp med direkte diskusjon og kamp med SV og SVere.

Jahn Ar 1.

***** SVAR FRA SV: *****
Oslo 27.02.82.

Ad valgteknisk samarbeid mellom SV og RV.

Vi takker for brev av 13/12.

Arbeidsutvalget i SV har drøfta situasjonen dersom valgordninga endres slik at listeforbund blir tillatt.

SV er i en slik situasjon åpen for å drøfte listesamarbeid med Venstre og Arbeiderpartiet.

Listesamarbeid med Rød Valgallianse er av flere grunner ikke aktuelt:

-RVs og AKP(m-l)s syn på demokratiet står milevidt fra SVs. SV vil ikke inngå listesamarbeid med et parti som ikke har en klar holdning til de demokratiske fri-

og rettigheter. Vi minner om at AKP inntil helt nylig til og med har diskutert om SV bør være et tillatt parti i et AKP-styrt Norge.

-En av SVs hensikter med listesamarbeid er å bli kvitt dagens borgerlige regjering. Vi er innstilt på valgteknisk samarbeid med andre partier for å oppnå dette målet. Såvidt vi kan se har ikke RV og AKP(m-l) tatt stilling til om dere ønsker DNA-regjering eller fortsatt Willoch-styre etter 1985.

Med vennlig hilsen fra

Erik Solheim (sign)
Partisekretær.

RV'S LANDSSTYRE

VEDTAK OM LISTEFORBUNDS-UTSPILLET

Følgende vedtak ble fattet med stort flertall av RVs Landsstyre 4.mars:

1.Landsstyret støtter utspillet om listeforbund med SV i enkelte fylker. Et listeforbund med SV i Oslo ville ha motvirket den urettferdige valgordninga og gjort det lettere for RV å bli representert på Stortinget.

2.Arbeidsutvalget har sjøl oppsummert at de informerte for få folk den dagen utspillet kom, og at det debatt-materialet som ble sendt ut ga for dårlig begrunnelse/materiale for taktikken overfor SV.

Landsstyret er enige i denne vurderinga.

3.Landsstyret mener at Arbeidsutvalget på kort sikt må arbeide for å presse SV til å omgjøre vedtaket, og ved et avslag også i landsstyret - bruke avslaget og begrunnelsen for avslaget til å øke motsetningene i SV, og trekke SV-velgere over til RV.

4.Landsstyret ber AU vurdere utspill om listeforbund overfor Oslo Venstre.

5.Landsstyret gjentar tidligere vedtak om at endelig vedtak om listeforbund skal fattes etter behandling i RVs og AKP(m-l)s grunnorganisasjoner.

SAMMENBRUDDET I DEN KANADISKE ML-BEVEGELSEN (OG LITT TIL)

Denne artikkelen er skrevet på oppdrag fra Internasjonalt Utvalg, men står for forfatterens egen regning og er ikke uttrykk for gjennomdrøfta synspunkter i IU.

OM SAMMENBRUDDET I DET KANADISKE ML-PARTIET (OG LITT TIL)

Høsten 1982 hadde KK noen reportasjer som framstilte det kanadiske WCP(m-l) som ett av de få gjenlevende, men desto mer livsfriske vestlige maoistpartiene. Rundt årsskiftet 82/83 gikk ukeavisen deres "the Forge" inn, partiet var ramma av ei steinhard økonomisk krise og det blei avholdt krisekongress vinteren -83. Denne resulterte i oppløsning av WCP(m-l) til fordel for en slags partibyggende organisasjon med et særdeles vagt "marxistisk" grunnlag, samtidig som det blei danna ml-fraksjoner i noen av de største byene som Montreal, med toppen noen få titalls medlemmer.

Dette kom brått på oss, men det som verre er var at det kom omtrent like brått på store deler

av WCP sjøl. Her skal vi prøve å gi et lite innblikk i hva som kan ligge bak denne sprenninga, og om mulig prøve å trekke noen internasjonale tendenser ut av dette.

WCP, eller Workers Communist Parti blei danna i 1979, etter at et ml-forbund hadde jobba mot partistifting siden 1975. Mesteparten av medlemmene var intellektuelle, men også innslag av kvinne- og faglige aktivister. Omlag 80% av medlemmene var fra den fransktalende provinsen Quebec, hvor Montreal igjen var den dominerende byen. Likevel lyktes det å bygge opp et landsomfattende parti, og "the Forge" til ditto ukeavis med anslagsvis 8-10.tusen i opplag på det meste. Innflytelsen til partiet i fagbevegelsen, på LO-kongresser osv, samt i kvinnebevegelsen var ikke til å kimse av.

Det mest særegne problemet for Canada er det nasjonale spørsmålet med Quebec's status i sentrum. En sterk bevegelse for løsrivning under ledelse av det fransk-nasjo-

nale Parti Quebecois (PQ) hadde stor framgang fram mot ei folkeavstemning om løsrivelse tidlig i -82. WCP stod i spissen for kritikken av PQ som et parti for et etter hvert ganske sterkt "fransk" monopolborgerskap i provinsen. WCP ville ha klasse-spørsmålet i forgrunnen, og mente det var feil å gå inn for løsriving bl.a. fordi arbeiderklassen i Quebec ikke ville løse sine problemer på denne måten. Altså stod WCP mot en tildels sterk bevegelse med innflytelse i småborgerskapet, også innafor WCP sjøl.

Dette er et komplisert spørsmål, og jeg skal avstå fra å si hva som var rett og feil. Men for å sette ei kanadisk ramme rundt dette er det i det minste nyttig å referere at stemninga i de andre provinsene som f.eks. "naboen" Ontario nok er temmelig anti-fransk og mot løsriving, naturlig nok i og med at disse er i hovedsak engelsk-talende.

"DE TRE SJÅVINISMENE"

I 1982 starta problemene for alvor, og det skjedde med utgangspunkt i nettopp Quebec. Det kom etter hvert fram en sterk misnøye med ledelsen av partiet som angivelig var uten av stand til å ta til seg kritikk fra grunnplanet, gjorde vold på demokratiet og bare fortsatte å kjøre ut sine direktiver. Politisk gikk kritikken under slagordet "de tre sjåvinismene". Dette gikk på at partiledelsen var dominert av "anglofile" mannfolk fra det intellektuelle småborgerskapet, og dermed stod for en sjåvinistisk undertrykking av kvinnene, arbeid-erne og de nasjonale minoriteter.

Frustrasjonen økte og medlemmer begynte så smått å si takk for seg. Ledelsen sendte ut ei oppsummering av partiets problemer sommeren -82, der de skyldte på ytre årsaker samt kjørte fram formannen Roger Rashi som syndebukk. Dette blei oppfatta som særdeles mangelfullt av medlemmene, og særlig i Quebec/Montreal blei det nærmest opprør-stemming. Så følger i rask rekkefølge: Økonomisk

krakk i partiet, to boksjapper nedlegges, "The Forge" skranter og går inn. Masseutmeldinger: Medlemstallet reduseres på kort tid til det halve.

Seint på på høsten -82 arrangerer så partidistriktet i Quebec en egen krisekongress der de nekter partiledelsen å møte, og der en voksende likvidatorisk strømning får danne en slags fraksjon.

Vinteren -83 samles så WCP (restene av det) til krisekongress der utfallet var gitt på forhånd. Halvparten av delegatene eller mer (fra Quebec) har allerede bestemt seg for at partiet må nedlegges i sin daværende form, mens resten blir tatt mer eller mindre på senga med all kritikken som rettes mot ledelsen, krav om erstatning for utført partiarbeid, om flyttebidrag fra år tilbake, hat og beskyldninger om livet som har blitt ødelagt av partiet osv.

KUNNSKAPSTEORI OG METODER FOR LEDELSE

Noen karakteristiske trekk ved WCP kan kanskje forklare noe av grunnlaget for misnøyen: Det var en temmelig hard arbeidsstil, med ukentlige møter på borti 5 timer. I tillegg var det masse "lekser", og ganske hard kritikk av "borgerlige tilbøyeligheter" som å framheve private behov. Det var en overdreven tiltro til ledelsen (velkjent fenomen) som blei avløst av en tilsvarende mistro, blant annet som resultat av en ganske feilslått økonomisk disponering som førte til krakk. tendensen til "permanent unntakstilstand" i form av overdreven sikkerhetspolitikk. (Alt det som nevnes må nødvendigvis bære preg av subjektiv vurdering, men kan i det minste gi ei retning.)

For alle som leste litt i "The Forge" eller det teoretiske tidskriftet "October" måtte en bli slått over mangelen på debatt. Avisas leserinnlegg minte her om Arbeiderbladets MOM-side, og i tidskriftet var det veldig sterkt preg av autoriserte, velkolerte foredrag, for å si det litt stygt. Dette prega også politikken: Ting som sosialismens tillempeing i

Canada, partiteori og mlm i det hele tatt blei i liten grad problematisert, men heller gjort til et spørsmål om hvordan arbeiderne skulle tilegne seg teoriene. WCP benytta seg av en metode som kaltes partiskole, i og for seg en flott ide, men som bar sterkt preg av å være et lærer-elev-forhold med besvaring av prøver som blei gjennomgått av lederen. Dette kan gi næring til påstanden om at ledelsen satt med de rette svarene, medlemmene tok i mot. det kan også forklare at sjøkritikken fra ledelsen blei oppfatta som svært grunn, og lite tok hensyn til grunnplanets kritikk av manglende demokrati, og som mot slutten fikk sitt uttrykk i å forkaste den demokratiske sentralismen som prinsipp.

INTERNASJONALE TENDENSER - NOEN SYNSPUNKTER

Her skal en være ytters varsom med konklusjoner. Det gjenstår å skaffe mye bedre kunnskaper fra flere land, og slutningene kan lett bli prega av "konjunkturer". Likevel er det ting som slår en i sammenlikninga mellom det som skjedde noen år før i CP(ml) i USA og krakket i Canada, samt hendinger i AKP(m-l) de siste 4-5 åra. Ganske parallelt, med få års forskjell, opplevde disse partiene at en ledelse som før satt med (overdrevne) stor autoritet plutselig fikk store deler av medlemmene mot seg, dels i en ganske fiendtlig form. Alle disse psartiene hadde opparbeida seg et solid fotfeste og stor respekt i kvinnekampen, i det faglige arbeidet, bla. ved proletarisering av medlemmer. (Dette kan altså ikke i seg sjøl forklare hvorfor AKP(m-) "overlevde"). Kritikken fra grunnplanet retter seg mot manglende demokrati og for nedprioritering av viktige kampområder, og etter hvert tar kritikken form av å ville forkaste grunnleggende prinsipper, ja hele marxismen-leninismen som udugelig for vår del av verden i dag. Utgangspunktet er altså en berettigta misnøye, resultatet for CP(ml) og WCPs vedkommende at de

som ville ødelegge partiet, likvidatorene, får så "gode arbeidsvilkår" at de lykkes i å spille på misnøyen. At dette skjedde i USA/Canada, og ikke i Norge har sikkert noe med det allmenne "klimaet" å gjøre. Blant annet mener CP(ml) at det beviselig fantes FBI-agenter tilstede på krisekongressen i 1981, og WCP-ledere påstår det samme om kongressen i -83. Dessuten blei lederne i disse partiene satt ut av spill, og var derfor ute av stand til å manøvrere taktisk i forhold til de ulike motsetningene.

Noe av det vårt partis SK har klart, var å utvikle en blomstrende debatt der den sterile monolittiske "enigheten" blei snudd til mangfold. (Kall gjerne dette "taktikk", men i så fall som del av en ganske nødvendig strategi for et kommunistisk parti.)

Ei viktig forutsetning for en sånn åpen debatt, for å spre partiets synspunkter og organisere oss sjøl og de kjempende massene, har vært dagsavisen vår. (Gjett om vi fikk mange store våte blikk og forundra spørsmål: "Have you still your Daily, how can it be possible"). Såvidt jeg forstår ville det vært helt urealistisk å sette igang dagsavisen der over, på noe tidspunkt. I tillegg til størrelsen (både USA og Canada er jo for rene kontinenter å regne) finns det språkproblemer som krever (minst) to-språklige utgaver av hvert nr. Jeg tror de viktigste årsakene til at AKP(m-l) har "gått fri" for skjebnen til nordamerikanerne er at det er snakk om et langt hardere politisk klima, bla. med tradisjonell anti-kommunisme som f.eks. gjorde det svært vanskelig for WCP å slippe unna Soljet-stemplet. Det finns et eget uttrykk for kommunist-hets, "Red-baiting", og vi blei gitt flere groteske eksempler. Samespørsmålet og det relativt lille invandrermiljøet i Norge er bare blåbær sammenlikna med de nasjonalitets-problemene som finns over Atlanteren. CP(m-l) blei kritisert for hvit sjåvinisme overfor både chikanoene og andre spansktalende, samt overfor de svarte som mente de blei vist fram av den hvite partiledelsen som

"gallionsfigurer" (Dette hevda bla. Harry Haywood, han med boka "Black Bolshevik", nå 85 år gammel).

Canadas nasjonalitetsproblem blei stilt skarpt for WCP(m-l) fordi de gikk mot strømmen i Quebec der de sjøl hadde sin største medlemsbastion. At partitoppen dessuten var engelskdominert gjorde ikke motsetningene mindre skarpe. På dette feltet ligger ikke AKP(m-l) en milimeter foran: Vi er et parti av "hvite", uten sterke innslag av hverken samer eller invandrere fra den tredje verden, og enhver kan tenke seg hva slags utslag det ville ha fått dersom de nasjonale motsetningene her til lands var sterkere.

Som en foreløpig konklusjon vil jeg si at det er politiske

strømninger fra høyre som har gitt de to nordamerikanske partiene døds-støtet. delvis skyldes dette objektive samfunnsmessige strømninger som utvikla seg på slutten av 70-tallet og framover, dels de feil som partiledelsene har gjort seg skyldige i: Et feilaktig syn på massene og betydninga av demokrati, overdreven tro på marxismen-leninismens allmengyldighet og egen ufeilbarlighet, og derav manglende vilje til å videreutvikle teorien og tilpasse den til det landet den skal fungere i. Maoismens skjebne i vesten er et trist faktum som vi må skaffe oss bedre kunnskap om og lære mer av.

K.Ri

➡ MELDING FRA FAGLIG UTVALG:

Faglig utvalg har satt igang et arbeid med å utvikle en diskusjon om strategi og taktikk for arbeidet vårt i fagbevegelsen.

Vi regner med å ha et diskusjonsopplegg klart for sommerleir-

ene i år. Sommerleir-diskusjonene vil bli fulgt opp av en obligatorisk partidiskusjon om vårt arbeid i fagbevegelsen våren 1985.

- Vi kommer tilbake med en fyldigere redegjørelse i neste nr. av TF.

INNHold:

Leder: Prinsipp-program diskusjonene videre.....	2
Tron Østmark:	
Om grunnene til at jeg ikke ønsker gjenvalg.....	5
Oppsummering av Kapitalen-studiene.....	11
Sommerinnsamlinga 1984:	
Oppretting av partiskole styrke fylkespartienes økonomi.....	13
Afghanistan: skippertak som start på varig innsats!.....	14
Svar til "Drill-pipe" fra FU.....	15
Mas om kvinnfolk - nå igjen.....	17
Kvinnene må bli halve forsvaret.....	19
Om listeforbund.....	20
Nei til 18.mndrs valgkamp.....	21
Om valget -85.....	21
Utspillet overfor SV var riktig.....	22
Sammenbruddet i den kanadiske ml-bevegelsen, og litt til.....	25
Melding fra Faglig Utvalg:.....	28

Det er i tillegg kommet inn 2 innlegg om Kina, fra hv. Tor Ho og Kang. Disse kommer i juni-TF.

